

per Josep Sort

Per segon any consecutiu he assistit a un concert de l'Orquestra de Joves Intèrprets dels Països Catalans (OJIPC). Va ser el divendres 25, en el marc de la Universitat Catalana d'Estiu, a Prada del Conflent, i en un entorn privilegiat, l'església de Sant Miquel de Cuixà. Tot i que no sóc de cap de les maneres un melòman, el concert em va semblar sublim, i fins i tot em va inspirar un seguit de reflexions que he anat madurant en els dies posteriors.

La primera reflexió és que cal cercar una denominació més atractiva per a aquesta magnífica Orquestra. Una denominació més atractiva, més curta, que no substitueixi l'actual però que en faciliti la seva verbalització. Proposta: *La Jove*. D'aquesta manera s'entroncaria amb les formes denominatives tan pròpies del món casteller, una altra expressió de la riquesa cultural del nostre poble. Oimés en un dia com avui, jornada de Sant Fèlix, una de les diades senyalades d'aquest món.

Però, òbviament, el gruix de les meves reflexions se centren en una altre món, el de la política. Perdoneu-me la meva escassa originalitat si afirmo que estem vivint temps interessants. (I ara el meu jo historiador, es revolta i em diu "*Quina bajanada, em pots dir quin temps no és interessant?*", i afegeix, "*Sembles un periodista, al qual només l'interessa el present, ignora el passat i li importa tres raves el futur*"). He de reconèixer que el meu-jo historiador té, com sempre, tota la raó del món. Però és que, com a la falla de l'escurçó i la granota, no ho puc evitar. Els éssers humans tendim a pensar que els nostres anys són els més transcendents de la Humanitat. I un que ja comença a tenir uns quants anyets, constata que és o ara o, potser no serà mai.

Ara què? Doncs la independència, naturalment. Tinc una ambició que no l'amago. Vull *protagonitzar* la Independència. No en el sentit de ser-ne el màxim dirigent, no. Més aviat, en el sentit de formar part del grup humà que, tres-cents anys després restaurarà la llibertat al nostre poble. Serà un homenatge a les quinze? vint? generacions anteriors a la meua que han viscut sota la bota espanyola. Un homenatge al meu pare, Josep, al meu avi, Miquel, al meu besavi, Agustí, al meu rebesavi, Àngel, i així fins al 1714. Fins i tot, en la millor de les combinacions, el goig de la Independència la podré compartir amb el meu pare i amb el meu fill, Pep. Això sí que fóra una bona gesta!

No, no em plantejo el conte de la lletera. La primera condició per aconseguir la independència, és d'assumir-la com a quelcom inseparable d'un mateix. Dit d'una altra manera: jo no defenso la Independència de Catalunya, jo em defenso, perquè l'assoliment de la independència és quelcom indestruïble de la meua persona, del meu projecte de vida. Sense la independència, res té sentit: la llengua, el territori, la feina, la família...

Exageració? No. Simple constatació d'un fet cabdal. Estem arribant al punt de no retorn. S'entén per *punt de no retorn*, el moment a partir del qual els fets s'acceleren i on ja no és possible controlar els ritmes i els fets. On les teories salten fetes miques, i on mirar enrere és massa arriscat, si més no temporalment. En aquest punt és on assistim a les tremolors de cames i al petament de dents d'aquells que no gosen, dubten, de fer un pas endavant.

I estem arribant al punt de no retorn, com a conseqüència d'un procés d'acumulació d'experiències col·lectives, exitoses algunes, decebedores d'altres, però que ha tingut la virtut de mantenir viva la flama eterna de la Independència. Per això encara som aquí, plantant cara. Quin sentit tindria tot plegat si el nostre destí fos la desaparició com a poble?